

men de Ting, vi have studt fra os, trænge efter min Mening absolut ganske betydelig til yderligere Drøftelse. Det er givet, at der er Spørgsmaal af temmelig indviklet Bestaffenhed og andre, der kunne medføre Vanskeligheder, hvilke det til næste Vinter, naar Rigsdagen atter kommer sammen, vil tage Tid at komme overens om. Derfor finder jeg det i højeste Grad betimeligt, at Folkethinget nu har foreslaaet den Maade at behandle Sagen paa, at den bliver gjenemarbejdet i Sommer saaledes, at den til Efteraaret kan forelægge Rigsdagen som et fuldt færdigt Arbejde fra den Kommission, som her er foreslaaet nedsat. Den vilde saaledes paa ganske kort Tid kunne eyederes gennem begge Rigsdagens Afdelinger, at den allerede kan være Lov inden f. Ex. 1ste November. Hvis vi ikke vedtage dette Forslag om en Kommission, da spildes efter min Mening et kostbart halvt Aar; thi det er en afgjort Sag, at naar dette Spørgsmaal skulde behandles endnu engang i Rigsdagen paa en tilfredsstillende Maade, igennem alle Stadier, vil næsten hele Vinteren gaa med dertil, saa at Loven først kan udkomme den 1ste April 1891, hvorved som sagt næsten et halvt Aar gaar tabt. — Jeg skal dernæst erindre det ærede Medlem om, at dette paa ingen Maade er en parlamentarisk Kommission, som her foreslaas nedsat. Folkethinget er jo ligesom Landstthinget berettiget til at foreslaa Beslutninger om Nedsættelse af parlamentariske Kommissioner; men det har Folkethinget i dette Tilfælde ikke gjort. Hvis Folkethinget havde benyttet sig af sin grundlovmæssige Ret, vilde det være fuldstændig i sin Orden; men det har Folkethinget slet ikke gjort. Folkethinget har simpelthen henvendt sig med en ærbødig Forespørgsel til Landstthinget og sagt: Vi ere enige med det høie Thing om at fremme denne Sag saa hurtig som muligt, men af visse Grunde — de, som jeg her har anført, eller nogle lignende — kan den ikke fremmes i denne Samling. Den vil altsaa komme til at hvile i Sommer, den vil blive forsinket i nogen Tid, og da det er en Sag, der ikke bør forsinkes, tilraade vi nu det høie Thing at træde sammen med os i et Udvalg, for at Sagen kan blive fremmet saa hurtig som muligt. Det forekommer mig, at der fra Formens Side paa ingen Maade kan siges Nogetsomhelst herimod. Det er efter min Mening en saa høflig og artig Form overfor det høie Thing, som man overhovedet kan forlange.

Jeg skal hertil føie, at det forekommer mig høist uheldigt, netop som den politiske Situation nu engang er, at forskellige Føerere og fremragende Mænd i dette og det andet

Thing ikke oftere, end Tilfældet er, have Seilighed til at konferere med hinanden. Det forekommer mig ogsaa slet fra den Side, at det, at et saadant Udvalg af Medlemmer af begge Thing arbejder samme i denne Sommer, mulig ogsaa kunde have sin gavnlige Indflydelse for Fremtiden. Jeg skal med disse Ord slutte for Diebliffet, idet jeg anbefaler det høie Thing at stemme for Forslaget, saaledes som det er kommet fra Folkethinget. Det er en Selvfølge, at Folkethinget — og jeg for mit Bedkommende ogsaa — er villigt til at gaa til en Forhandling om de enkelte Paragrafer, hvis det høie Thing skulde ønske at gjøre Forandring deri.

Formanden: Jeg tror, at det ærede Medlem noget overdrev det „Hastvær“ som det ærede Medlem udtrykte sig, som Landstthinget havde haft med denne Sag tidligere, ligesom det ærede Medlem ogsaa dertil knyttede nogle andre Bemærkninger, hvortil jeg gjerne, om jeg ansaa det fornødent, kunde have Anledning til at gjøre en eller anden Erindring. Jeg finder det imidlertid ikke nødvendigt og ikke en Gang nyttigt.

Dan: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Dan: Jeg vil blot sige, at jeg begrundede mine Udtalelser i den Retning.

Formanden: Ja, det forandrer jo Intet ved Sagen i saa Henseende.

Judenrigsministeren (Jungerslev): Jeg har i det andet Thing tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at jeg maatte fejle det Skøn, jeg havde over Forholdene, anse det for lidet jandsynligt, at Landstthinget vilde kunne gaa ind paa at vedtage det Forslag, som er stillet i det andet Thing. Det følger af sig selv, at jeg ikke har kunnet gaa videre, jeg maatte ønske at høre Udtalelserne her, og det har altsaa viist sig, at jeg i den Henseende har skønnet rigtig. Jeg antog dette og begrundede det væsentlig ligesom det ærede Medlem, der først tog Ordet, idet jeg mente, at Landstthinget har behandlet den Sag til Ende og er kommet til det Resultat, som det finder tilfredsstillende i og for sig. Det er jo ikke ubekendt, at jeg paa enkelte Punkter ikke var ganske tilfredsstillet ved det Resultat, man kom til her, men det var nu det Resultat, som Landstthinget mente